

ב. זאכודר

מא

טארי

קארי

קצרות, אך גם הן היו מאוד, מאוד קצרות, ממש
איום קצרות!
והדבר האיום ביותר היה – התנין הזה אף פעם לא
ניקה את השיניים האיומות שלו, לא לפני הארוחה
ולא אחרי הארוחה (והתיאבון שלו היה באמת
איום), לא בבוקר, לפני ארוחת הבוקר, ולא בערב
כשהתרחץ לקראת השינה.
והוא אף פעם לא היה שוכח להתרחץ, אבל זה לא
דבר שכדאי להתגאות, בו כי הוא הרי חי בנהר,

היה היה פעם תנין. לא, לא התנין-קרוקודיל
שסיפרו לכם עליו בסיפורים על אפריקה. נכון, גם
התנין הזה חי באפריקה, אבל זה היה תנין אחר
לגמרי.
והתנין האחר הזה גר בנהר גדול באפריקה וכל
החיות סביב פחדו ממנו, כי זה היה תנין איום. הכל
היה איום אצלו. זנב איום וראש איום, לוע איום
ובלוע היו לו שיניים איומות! ורק הרגליים שלו היו

התנין לא מצא לעצמו מקום!
הוא נשכב במים וירד ממש לקרקעית
הנהר, בתקווה שהמים הקרירים יקלו
על הכאבים, ובהתחלה באמת נדמה
היה לו כי הכאבים נעשו קלים יותר,
אבל אחר כך השן התחילה לכאוב עוד
יותר חזק.

ואז הוא יצא לחוף ונשכב על החול
החמים, בתקווה שהחום יעזור קצת.
ובאמת ברגע הראשון החום כאילו
עזר, אבל רק כאילו ואחר כך...!

הוא נאנח, הוא גנח, הוא יבב (יש מי
שחושב שזה עוזר), אך נעשה לו כל
פעם קשה וכואב יותר, ויותר ויותר!
והכי גרוע היה שלא נמצא אף אחד
שירחם עליו, כי הרי הוא היה התנין

האיום, והאופי שלו היה גם כן איום, והוא פגע
באחרים במשך חייו, ואף פעם, לאף אחד, ובשום
הזדמנות לא אמר אפילו מילה טובה אחת.

נכון?
זזה לא פלא שביום יפה אחד (כך נהוג לומר,

למרות שלתנין היום ההוא לא היה יפה כל כך),
ובכן לא פלא שביום יפה כזה לתנין התחילו לכאוב
השיניים.

ועוד איך לכאוב! נורא ואיום!
למען האמת כאבה רק שן אחת, אבל לתנין נראה
שכואבות לו כל השיניים ביחד. כי הוא הרגיש
כאבים ודקירות, ומשהו כאילו מקדח קודח בשן
ועוד יורה!

אין להן שיניים בכלל!
ואז התנין נעשה כל כך עצוב
ונעלב שבעיניו הופיעו דמעות,
דמעות גדולות נורא!
"ראו את דמעות התנין!" קרא
התוכי הצבעוני שראה אותן
הראשון והתחיל לצחוק. "דמעות
תנין" התחילו לקרוא ולצחוק.
כולם סביב והרימו רעש גדול. ואז
באה ציפור אחת קטנה, ששמה
היא טארי, ציפור לא גדולה
מזרזיר קטן, היא שמעה את
הרעש ובאה לראות מה בדיוק
קורה.
והיא התרגזה מאוד כשראתה
מה בדיוק קורה.
"איך לא תתביישו!" היא קראה בקולה, שהיה דקיק
אבל צלצל חזק.
ומיד כולם השתתקו ונעשה כל כך שקט שאפשר

נכון, חיות וציפורים באו והסתכלו עליו מכל
הצדדים, אך הם רק עמדו והשתוממו מה קורה
לתנין. והיה על מה להשתומם, כי הוא הסתובב,
והתגלגל, ודפק בראשו בסלעי החוף ואפילו ניסה
לקפוץ על רגל אחת. אבל כל זה אפילו טיפה לא
עזר.
ונוסף לכך הרגליים שלו היו כל כך קצרות שלא יכול
היה לחטט בין השיניים שלו (למרות שאילו יכול
היה לעשות זאת, גם זה לא היה עוזר).
ובסוף התנין המיואש נשכב תחת עץ בננה הגדול
ביותר (תחת קטן יותר לא היה מקום בשבילו) ונהם
בקול רם.
"אוי! אוי! אוי! השיניים המסכנות שלי! אוי-אוי-אוי!
אני תנין מסכן!"
ואז התחילה החגיגה!
החיות והציפורים התחילו לקפוץ משמחה. הם
קראו "כך מגיע לך!", "תסבול הפעם!"
הקופים אפילו זרקו עליו חול וחצץ מהחוף. ובמיוחד
חגגו הציפורים - הן לא פחדו כלל מכאב שיניים - כי

היה לשמוע איך נאנח התנין:

"אוי-אוי-אוי! השיניים שלי
המסכנות! אוי-אוי-אוי! כמה
שכואב לי!"
"ולמה אנו צריכים להתבייש?"
שאל פתאום קוף אחד.
"זו בושה לצחוק מהתנין
המסכן!" ענתה הציפור
הקטנה טארי "הרי כואבות לו
שיניים!"
"אפשר לחשוב שאת יודעת
מה זה שיניים!" קרא הקוף
ועיוות את פניו מול הציפור
טארי.

"אבל אני יודעת מה זה
'כואב!'" ענתה הציפור טארי
"ואני יודעת שאם כואב לך
ועוד צוחקים ממך, הרי שכואב לך כפליים! והרי
אתם רואים - התנין בוכה!"

"אבל אלה דמעות תנין" צחק
התוכי הצבעוני "לא צריך
להאמין להן!"
אבל אף אחד לא צחק כבר
יותר.
"תוכי שכמותך!" קראה טארי
בבוז "שיניים שלו כואבות
באמת, נכון? אז גם הדמעות
הן דמעות אמיתיות! דמעות
אמיתיות ומרות!"
"בוודאי אמיתיות" אמר התנין
בקול רועד ומיד הפסיק לבכות
"אוי!" אמר בהפתעה "נדמה
לי.. נדמה לי שנעשה קצת קל
יותר.. לא! רק היה נדמה לי
ככה!"

והוא התחיל לבכות עוד יותר חזק.

"איך שלא יהיה, אני לא מרחם עליו" אמר הקוף
"הוא אשם בעצמו. למה הוא אף פעם לא מצחצח

האיום של התנין וצוותה:
"פתח את פיך!"

והתנין האיום פתח את הלוע שלו וכולם עשו צעד אחת (לפחות!) אחורה בפחד, כי הלוע הזה היה (לא שכחתם?) איום, ובו היו שיניים האיומות ביותר.

וכולם עצרו את נשמתם בפחד כשהציפור טארי קפצה ישר לתוך הלוע האיום של התנין האיום! "רק שים לב ואל תסגור את פיך, כי אחרת לא אוכל

את שיניו. הוא צריך לקחת דוגמה מאתנו!"
והוא מיד התחיל לצחצח את שיניו במברשת מחוספסת שאותה הוא גנב אצל בני אדם.
"אבל אני" נאנח התנין "אני לא ידעתי שצריך לצחצח שיניים!"

"ואילו ידעת, היית מצחצח אותן?" שאלה הציפור טארי.

"אילו ידעתי? בוודאי! אבל - לא!" קרא התנין "איך יכולתי לצחצח שיניים כשהרגליים שלי כל כך קצרות שזה איום!"

"ואילו יכולת, היית מצחצח?" שאלה שוב הציפור טארי.

"בוודאי!" אמר התנין "הרי אני תנין מסודר ואני מתרחץ מדי יום." ומיד הוסיף בצניעות "למרות שלא צריך להתגאות בכך כי אני חי בתוך הנהר והוא מלא מים."

וכאן הציפור טארי, ציפור קטנה כמו זרזיר, שחורה עם פסים לבנים, עשתה דבר כל כך מוזר שכולם סביב נדהמו. היא עפה באומץ רב ישר אל הראש

התנין שמע על עלוקות ונאנח קשה.
"נו מילא, מילא" המשיכה לצייץ הציפור טארי "תכף
נתחיל לסדר את הכל!"
והיא התחילה לעבוד.
"הנה השן הכואבת!" היא קראה אחרי זמן מה
"תכף נסלק אותה! אחת.. שתיים.. שלוש...
זה-זה!"
התנין נאנח. גם הציפור נאנחה אחרי המאמץ.
ופתאום הציפור טארי אמרה
"אוי, הרי תחת השן הרקובה הזו גדלה שן שניה,
חדשה. כמה שזה מעניין!"
"ככה זה תמיד אצלנו!" התגאה התנין, אך הוא לא
שכח אפילו לרגע שהלוע שלו צריך להיות פתוח
ולכן זה נשמע רק "אוההה!"
ולא כולם הבינו מה הוא רצה לומר.
אך תוך רגע הכל הסתדר.
החיות והציפורים נדהמו כשראו כי הציפור טארי
יצאה מלוע התנין האיום שלמה ובריאה. הם חשבו
כבר שלא יוכלו להשתומם יותר ובכל זאת

לעזור לך!" היא אמרה והתנין פתח את הלוע
האיום שלו עוד יותר רחב וענה:
"בו-בו-בו" שאמור היה לבטא "בוודאי!" (נסו לומר
"בוודאי" עם פה פעור).
"איזו זוועה!" קראה הציפור טארי אחרי רגעים
אחדות "ממש איום מה שנעשה כאן! זה לא לוע
אלה.. (כאן היא השתתקה, רצתה להגיד 'ביצה'
אבל פחדה שתעליב את התנין), הכל שורץ כאן,
אפילו עלוקות! שחורות, ירוקות וכאלה עם פסים
אדומים! כן! הגיע זמן לנקות לך שיניים!"

השתוממו כששמעו את המילים הראשונות אותן אמר התנין האיום, כשבסוף סגר את הלוע. והוא אמר:
"תודה, תודה לך הציפור הקטנה! עכשיו קל לי כבר בהרבה!"
וכל החיות והציפורים פתחו את פיותיהם כאילו רצו שהציפור טארי תנקה גם להם את השיניים. אך זה לא היה בגלל זה (במיוחד לגבי הציפורים, שלהן כידוע אין שיניים). הם פשוט נדהמו עד בלי די שהתנין האמיתי, האיום הזה, אמר זו בפעם הראשונה בחייו מילה אמיתית טובה!
"איזה שטויות" אמרה בצניעות הציפור טארי הטובה "דווקא העלוקות היו טעימות מאוד! במיוחד אלה עם הפסים האדומים. אם תרצה, תנין, אוכל לנקות לך שיניים מדי יום!
"בוודאי שארצה!" ענה התנין האיום.
"אז סיכמנו!" אמרה הציפור טארי והקופים מיד מחאו כפיים והציפורים התחילו לשיר שירים יפים, למרות שבעצמן לא ידעו למה.

ומאז ועד היום את הציפור טארי קוראים "מא-טארי-קארי" שבשפת התנינים פירושו "ציפור קטנה שעושה מעשים טובים.."
ואם תזדמנו פעם באפריקה, תוכלו במו עיניכם לראות איך מה-טארי-קארי מנקה את שיניהם של התנינים ועוד מזהירה אותם מסכנות השונות (כי אפילו על התנינים האיומים עלולות לאיים סכנות). נכון, יש באפריקה אנשים שקוראים לציפור הזו "שומרת תנינים" או "מנקה שיני התנינים" אבל מה-טארי-קארי לא נעלבת. היא מסבירה שמאז שהתיידדה עם התנין האופי שלו נעשה פחות איום. וזה מאוד יתכן.

